

Čeladenská fontána

Zpravodaj BESKYDSKÉHO REHABILITAČNÍHO CENTRA

4, 5 / 2016, ročník VIII.

Časopis ČELADENSKÁ FONTÁNA je vydáván pro zaměstnance, klienty a partnery Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Cílem Fontány je přinášet informace všem, kteří se chtějí dozvědět více o tom, jak zde, na úpatí Ondřejníku, pomáháme těm, kteří potřebují upevnit zdraví. Je to jednoduché: díky zdejším mimořádně příznivým klimatickým podmínkám a vysoké úrovni rehabilitační péče je BRC vyhledávaným zdravotnickým zařízením s výbornou pověstí. Za neopakovatelnou a dnes velmi vzácnou atmosférou rodinných lázní k nám jezdí pacienti z celé republiky. Tímto zveme i vás. Všechna vydání Čeladenské fontány najdete také na www.brc.cz.

Z JINÉHO SVĚTA

V poslední srpnovou sobotu se za nádherného letního počasí uskutečnilo na Lázeňském náměstí před Apartmánovým domem Lara vystoupení tanečnic souboru **La Pen V** z Hong Kongu. Soubor byl hostem letošních 17. Frenštátských slavností, a protože předvedená taneční čísla byla skutečně jako z jiného světa, vracíme se k tomuto vystoupení podrobněji v článku na stranách 6 až 8.

Foto: Andrea Adamová

Těším se, až se zase postavím na lyže...

Na fotografii vlevo je slavná česká horolezkyně **Dina Štěrbová**. Stojí před vchodem do české nemocnice v Pákistánu, kterou před deseti lety pomohala založit. V těchto dnech absoluuje v Čeladné rehabilitační pobyt, a to byla vítaná příležitost k rozhovoru. Na stranách 2 a 3 se samozřejmě dozvíte, jaké horské vrcholy zdolala, ale také více o provozu této nemocnice, která stojí asi 100 kilometrů od známé osmitisícovky K2.

Těším se, až se zase postavím na lyže...

Slavná česká horolezkyně Dina Štěrbová se v Beskydském rehabilitačním centru v Čeladné zotavuje po výměně kolenního kloubu

Jaroslav Baďura

Paní Štěrbová, jak jste se ocitla na rehabilitačním pobytu v BRC Čeladná?

Jak víte, řadu let jsem na poměrně vysoké úrovni provozovala horolezectví, což je sport, který, jak ráda v legraci tvrdím, celkem potvrzuje to rčení: sportem k trvalé invaliditě... (směje se).

Utrpěla jste úraz?

Ne, prostě mi dosloužil levý kolenní kloub, a musím říci, že jsem ráda, že až tak pozdě, protože si se mnou všechny mé klouby docela užily. Těch těžkých sestupů, často v sutí...

Na druhou stranu ale je přece jasné, že fyzicky zdatný člověk operaci i rehabilitaci zvládne lépe, než ten netrénovaný...

To je pravda, operace i následná rehabilitace je pro mě, myslím, snadnější, protože tělo je vycvičené.

Jak se vám v Čeladné líbí?

Je tu nádherně, tady pod horama to mám ráda, i když na ně teď nemůžu. Byla jsem ale už na výletě v průběhu pobytu na Pustevnách, i u sochy Radegasta...

Byla jste na Pustevnách poprvé?

Kdepak, já mám Beskydy ráda dlouho, jezdili jsme sem mnohokrát, především na běžky.

Vím, že jste se narodila v Bratislavě, kde nyní žijete?

Ano, jsem rodačka z Bratislavy, ale od roku 1964 žiju v Olomouci.

Slovenské rodiště mělo vliv i na vaše ne zcela obvyklé křestní jméno?

Já ale nemám zas tak obvyklé křestní jméno, jen je nepoužívám. Byla jsem pokřtěna na Margitu, tedy v české podobě na Markétu, ale říkali mi od malička Dino, takže mi to zůstalo. Někdy mi to sice působí problémy, protože

mám ve všech papírech a dokladech Margitu a já všude uvádím Dinu, ale už se toho jména nevzdám. Víte, co by to bylo, všechny ty papíry měnit?

Národ se rozloučil se zemřelou Věrou Čáslavskou, která byla o dva roky mladší než vy. Setkala jste se s ní?

Bohužel ne, ale moc jsem si jí vážila, zejména za její postoj po podpisu petice 2 tisíce slov – řada známých osobností svůj podpis později odvolala, ale ona to neudělala a trpěla. Přesto vytrvala.

Co vás čeká v příštích týdnech?

Asi ještě deset dní budu rehabilitovat a pak jedu domů. Budu jezdit na kole, doufám, že se brzy zotavím.

Jaké máte plány do budoucna?

Měla jsem jet do Pákistánu, kde provozujeme nemocnici, která leží sto kilometrů od hory K2, ale rozmluvili mi to vzhledem k mému zdravotnímu stavu.

Musela byste asi ujít řadu kilometrů po svých...

To ne, ale i tak je cesta nesmírně vysilující. Musíte letět

České horolezectví nemá tak slavnou ženu

Dina Štěrbová letos oslavila 76 let a výčet jejích výstupů je nekonečný. Asi 300 výstupů provedla v Tatrách. V Alpách Civetta, Torre Venezia, Piz Badile.

Byla účastnicí výpravy Haramoš 1970, Pamír - Pik Lenina 1976. V roce 1977 stanovila československý ženský výškový rekord výstupem na hindúkušský Nošak (7492 m).

V roce 1978 vystoupila v Pamíru v ženském družstvu na štít Korženěvské. V roce 1980 vedla ženskou expedici na Manáslu, v roce 1984 zdolala společně s Českou Věrou Komárkovou vrchol Čo Oju, čímž posunula československý výškový rekord. Jednalo se zároveň o první československý a první ženský výstup na tuto horu vůbec.

V roce 1988 vystoupila spolu s Livií Klembarovou na Gašerbrum II, v letech 1991 a 1992 se neúspěšně pokoušela o Mount Everest. V roce 1994 vedla expedici na Broad Peak. Nejprve zde na plicní edém zahynul B. Bílek, a když vyřizovala formality v Islámábádu, na hoře zahynul A. Himer, s nímž se odtrhla převěš, a výprava definitivně skončila. Naposledy se ještě pokusila zdolat Nanga Parbat.

V dalším období absolvovala několik treků a organizovala výstavbu české nemocnice v Pákistánu (*na snímku vpravo*), o které byl natočený také film *Nemocnice na konci světa*.

do Islamabadu, pak jet tisíc kilometrů terénním vozidlem, z čehož vás několik stovek kilometrů kvůli Talibanu musí hlídat samopalník, no a ještě na závěr vás čeká celodenní cesta autem nahoru pod ledovcem.

Takže nepojedete?

Musím to odložit, ale ne nadlouho, na jaře vyrazím.

Musíte se v nemocnici, kterou jste pomohla založit, čas od času objevit?

Za posledních deset let, co nemocnice funguje, jsme tam byli s jedinou výjimkou každý rok. Pobýváme tam několik týdnů, ale ne více než dva měsíce.

Jak nemocnici podporujete?

Jednoduše, sháníme pro ni peníze. Máme webové stránky www.czechhospital.cz, kde informujeme o našem projektu, vysvětlujeme jeho cíle a žádáme o příspěvek. Máme skutečně transparentní konto a peníze z něj jdou především na léky.

Nemocnice je závislá tedy jen na vás?

Bohužel ano, v Pákistánu není hrazena zdravotní péče, lidé jsou tu odkázáni sami na sebe a na systém vícegeneračních rodin, ve kterých si příbuzní pomáhají navzájem.

Kolik peněz ročně nemocnice potřebuje?

Půl milionu korun.

To stačí? Ano, zejména proto, že léky jsou tam několika-násobně levnější než u nás.

A z té částky platíte i lékaře?

Ne, je tam jen jeden zdravotník na střední úrovni, lékaře bychom nezaplátili, ale náš zdravotník je velmi šikovný, máme v něm obrovskou pomoc.

Četl jsem, že v oblasti, kde nemocnice působí, kdysi umíraly desítky dětí ročně jen na zápal plic...

Je to zážrak, za těch 10 let, co nemocnici provozujeme, tam zemřely 2 děti na zápal plic, letos ani jedno.

Jak dostáváte zprávy o tom, co se v tak vzdálené nemocnici děje?

Ten náš zdravotník nám posílá hlášení, telefonuje, mailuje, volal mi několikrát i do Čeladné.

Jak to v nemocnici vypadá, jsou tam i lůžka?

Je jich tam pár, hlavně na infuze nebo na zvládnutí nějakého kritického stavu, jinak fungujeme spíše jako ošetrov-

na. Nám by se asi podmínky v nemocnici zdály zastaralé a hrozná, ale pro místní je to požehnání, modlí se za nás v mešitě...

Jak se vám daří přesvědčovat dárce, aby pomohli?

Různě. Pomohlo nám už několikrát naše ministerstvo zahraničí, dostali jsme nějaké peníze v letech 2008 a 2009, pak byla pár let pauza. Hodně pomáhají také soukromí dárce a firmy. No a letos jsme zase něco získali. Ne na nemocnici, ale na internát, který tam budujeme.

Internát?

Už i v odlehlých a chudých osadách v horách si lidé uvědomují, jak je důležité pro jejich děti vzdělání, byť tam není ani základní školní docházka povinná. Takže by rádi posílali své děti do oblasti, kde je naše nemocnice, do škol, které tam, převážně na soukromé bázi, fungují.

A posílají?

No neposílají, protože z některých osad by ty děti šlapaly do školy celý den. No a právě proto tam budujeme internát.

Jak jste daleko?

Už to máme zastřešené, bude tam prozatím asi deset pokojů po čtyřech lůžkách.

A jak sháníte peníze na internát?

Pomohlo nám opět ministerstvo zahraničí, které dalo peníze na malý lokální projekt, který ale musel vzejít z malé pákistánské neziskovky, taková byla pravidla.

Jak moc vám chybí hory, když na ně teď nemůžete?

Hory jsou to nekrásnější, co mě v životě potkalo, takže si dovedete představit, jak moc mi chybí... Chtěla bych ještě, ale jsem realista, a děkuji Bohu nebo vyšším silám, že jsem po horách mohla tak dlouho chodit.

Ale až skončí rehabilitace, určitě nebudete sedět na zadku...

To jistě ne! Ráda bych se znovu postavila na lyže, jakási naděje prý je.

A dál?

Pak bych v Pákistánu ráda vyrazila za nějakými trekovými cíli, které tam mám vyhlédnuté.

Petr Kwašný: Na poštu už neběháme...

Specialisté ostravského grafického studia Upgrade CZ s.r.o. jsou tvůrci převážně většiny propagačních materiálů Beskydského rehabilitačního centra. Z jejich dílny pocházejí například reklamní poutače a tabule u vjezdu do areálu, banner na zábradlí nad parkovištěm, informační panely v parku, orientační značení Valašské cesty do Čeladné, světelná orientační tabule na náměstí, názvy umístěné na jednotlivých budovách a také řada propagačních letáků a dalších tiskovin. Studio ještě se třemi dalšími společníky, Janem Bujákem, Petrem Tesařem a Květoslavem Šebestou, založil v roce 2003 Petr Kwašný. Ve svém oboru jsou renomovanými odborníky, mezi jejich další klienty patří VŠB v Ostravě či Muzeum Těšínska. Teď ale přišla s pomocí řada na nás - jsme rádi, že pan Kwašný si k rehabilitaci po operaci vybral právě naše centrum. A protože se obor propagace a reklamy rychle rozvíjí a mění, poprosili jsme ho o odpovědi na několik otázek.

Pane Kwašný, řadu hotových zakázek jste nám dovezl osobně cestou z Ostravy na Vaši chatu v Raškovicích. Jaký máte k těmto místům vztah, znal jste to tady ještě v době nemocnice?

Pocházím z Hošťálkovic u Ostravy, miluji hory a obzvláště Beskydy, kam jsem od malička jezdil lyžovat. V mých asi 13 letech jsme s kamarády začali jezdit vlakem s lyžemi ve vaku na Pustevny. Čeladnou (Kunčicemi pod Ondřejníkem) jsem pouze projížděl a o existenci nemocnice jsem tehdy vůbec nevěděl. Osud tomu chtěl, že jsem „vyženil“ chatu v Raškovicích, kde s mou úžasnou ženou a našimi skvělými třemi dětmi velmi rádi trávíme téměř každý volný víkend. Takže přibrat hotovou zakázku cestou na zasloužený víkend do Raškovic s malou zajíždkou krásným údolím na Čeladnou je v podstatě radost. Z chaty máme krásný výhled na Lysou horu, kam velmi rádi chodíme, ale také jezdíme na kole, úžasný výhled z Lysé hory, nejenom na údolí Čeladné a okolní kopce, ale všemi směry, zaručeně okouzlí každého.

Vytvářeli jste například letáky k Polariu, které jsme uvedli do provozu v roce 2004. Vzpomněl byste si, jak naše spolupráce začala?

Jak píšete v úvodu, v roce 2003 jsme založili UPGRADE CZ s.r.o., ale tato společnost je nástupcem předcházejícího ateliéru reklamní grafiky UPGRADE v.o.s., který byl založen již v roce 1994 mými kolegy

P. Tesařem, J. Bujákem a s mou sestrou. Ta mne do firmy přivedla před 17 lety, kdy mne přetáhla z mého původního zaměstnání v Deníku, kde jsem šest let pracoval jako DTP operátor (počítačová sazba novin) společně s mou maminkou, která mne k této práci přivedla a vše základní naučila. Takže tuto profesi máme v rodině.

A kdy jsme poprvé pracovali pro BRC? To jsem musel zapátrat v archívu a první zakázky jsou opravdu z roku 2004, kdy se nedělal jen leták k Polariu, ale také první prezentace AD LARA. Pokud si dobře vzpomínám, naše spolupráce začala tím, že Ing. arch. Petr Lichnovský (autor AD LARA a dalších krásných staveb a rekonstrukcí v BRC) oslovil M.A. Marka Pražáka k vytvoření prezentace pro AD LARA. A jelikož v té době Marek Pražák s naším studiem úzce spolupracoval, byl náš první kontakt s BRC na světě. Po zdařilé prezentační publikaci Apartmánového domu LARA následovalo, myslím, velmi zdařilé nové logo BRC, včetně grafického manuálu (pomůcka, jak s logem zacházet), a totem u hlavní silnice.

Další následné realizace již přebralo naše studio a od té doby jsme pro BRC vytvořili nespočet propagačních, orientačních, navigačních, popisných a jiných zakázek. Za většinou těchto prací ze strany BRC stála paní Alena Jančurová, se kterou jsme si velmi dobře rozuměli. Děkuji, paní Alenko.

Nejčastěji pro nás zpracováváte různé tiskoviny. My v oddělení marketingu zpracujeme texty, vybere fotografie a Vaši grafici vytvoří první návrh. Pak následuje kratší či delší „diskuse na dálku“, než dojdeme k výsledné podobě. U nás má poslední slovo pan ředitel, jak je to ve Vašem studiu?

Většinu prací, které nám zadáváte, probíráme společně s kolegy ve studiu a hledáme optimální řešení, jakou cestou se vydat, abychom naplnili vaše požadavky a přitom vytvořili fungující produkt. Takže se na finálním vzhledu podílejí většinou téměř všichni.

Když vytvoříte konečný grafický návrh, například velkoplošného banneru, jaký je další postup?

Od založení firmy fungujeme jako ateliér reklamní grafiky, naše práce se proto zaměřuje hlavně na grafické práce a snažíme se držet hesla: „Každý by měl dělat to, čemu rozumí“. Proto zadáváme schválený návrh do tisku našim dlouholetým ověřeným dodavatelům velkoplošných tisků. Tomu ovšem předchází příprava tiskových dat, ta má svá jasně daná pravidla, která se musí dodržet, aby výsledek vypadal tak, jak má. Následnou instalaci banneru, pokud je potřeba, buď realizujeme vlastními silami, popřípadě složitější výškové instalace zadáváme tzv. na klíč.

Jak se za tu dobu změnila technická možnosti, co vše jste schopni vytvořit?

Velmi, ale to určitě pociťují všichni, jak se svět kolem nás neskutečnou rychlostí mění. Kdysi jsme byli „omezení“ výkonem počítačů a kapacitou médií, na kterých se přenášela data k výrobě, rychlost internetu nám nedovolovala posílat náhledy v elektronické podobě, jak to běžně děláme dnes. Takže jsme se docela naběhali na poštu s každou korekturou, která se vytiskla na papír a zaslala ke schválení. Dnes vše vyřešíme elektronicky a po telefonu. Děláme kompletní grafický servis od logotypů, vizitek, prezentačních letáků, přes publikace, weby, originální reklamní předměty, polepy automobilů až k orientačním systémům, atd. Je toho opravdu mnoho.

Co Vás osobně v práci nejvíc baví?

Její různorodost a kreativita, bez které se tato práce nedá dělat.

Ukázek Vaší práce máte na webu několik stran, přitom vím, že je Vás ve firmě jen několik. Jak to vše stiháte? Zbývá Vám čas i na osobní zájmy a koníčky?

Je nás ve firmě celkem sedm a jsme jako rodina, vycházíme spolu všichni velice dobře. A jestli stiháme, většinou záleží na zákazníkovi a jeho požadavcích, které se snažíme naplnit. Někdy to jde snadno a někdy zase hůř, no a to jsme pak v práci třeba i do noci. Podle toho nám pak zbývá čas na rodiny a koníčky.

Jak se od doby Vašeho vzniku proměnily požadavky Vašich zákazníků? Co v poslední době nejvíc „frčí“?

Myslím si, že se moc nemění, většinou nás oslovují zákazníci, kteří potřebují zviditelnit, nebo lépe prodat nějaký svůj projekt, produkt atd. Nejvíce snad různé cedulky k projektům realizovaným z peněz EU :-)

Řada firem se na sebe snaží upozornit za každou cenu, někdy jsou jejich slogany zjevně dvojsmyslné. Jaký na to máte názor?

Nelíbí se mi to, ale s tím těžko někdo něco udělá, jak

se říká, 100 lidí 100 názorů, někomu se líbí to a jinému ono. Pokud myslíte dvojsmyslné jako vulgární, tak to je podle mne nevhodné a takovou reklamu jsme nikdy neudělali. Naopak, pokud je dvojsmyslnost použita správně a donutí člověka zapřemýšlet, nebo ho pobaví, výsledný efekt je určitě lepší.

A poslední otázka: Když se projdete naším areálem, najdete zde něco, co bychom v oblasti orientace návštěvníků, propagace či vybavení mohli doplnit nebo změnit?

Doporučil bych aktualizovat krychli s mapou na náměstí u LARY, nebo ji minimálně očistit. Opravit padající mapu vedle rozhledny. Také orientační směrovky v parku postrádají některé novinky, více bych je také sladil s modrou barvou, která je na logu BRC.

Jelikož se zatím pohybuji s pomocí dvou francouzských holí, uvítal bych více úchyťů, například v šatnách lázní a u bazénu LARA. A určitě nejsem první pacient, který po operaci nesmí delší dobu sedět, tak bych si třeba i rád lehl při čekání na další proceduru, když je tady venku tak krásně. Nabízí se prostor za tělocvičnou, kde se již nachází plážová křesla, ale ta nejsou vhodná pro všechny, lehátko by bylo super :-)

Dovolte mi na závěr složit poklonu panu řediteli a jeho spolupracovníkům za to, jakým způsobem mění vzhled Beskydského Rehabilitačního centra. Byl jsem zde několikrát pracovně, ale to byly návštěvy vždy jen na „otočku“, a přesto se mi tady líbilo. Ale až nyní, při pobytu zde, vidím, že prostředí v BRC, které postupně rekonstruujete a budujete, je opravdu moc pěkné a příjemné pro léčebný pobyt.

Děkuji za podmínky, které jste zde pro mne vytvořili, a za skvělou rehabilitační péči.

Za rozhovor poděkovala Andrea Adamová

Z JINÉHO SVĚTA

Andrea Adamová

Hudbu, kterou si k tanečnímu vystoupení přivezl z Hong Kongu taneční soubor La P en V*, bych asi nedokázala poslouchat soustředěně déle, než několik minut. Natolik mi zněla odlišně od toho, na co jsme zvyklí v naší kultuře, aspoň tak mi to připadalo v průběhu krátké zkoušky zvuku dvě hodiny před vystoupením. To se uskutečnilo v sobotu 27. srpna 2016 odpoledne na Lázeňském náměstí před Apartmánovým domem Lara. Jak se k nám devět čínských tanečnic dostalo?

Členové souboru La P en V Innovative Dance Platform byli hosty letošního 17. ročníku Frenštátských slavností, folklórního festivalu s mezinárodní účastí a s tradičně nabitým a pestrým programem. Dalšími zahraničními účastníky byly letos soubory z Indie, Panamy a ze Slovenska, a tak hlavní vystoupení čekalo „náš soubor“ teprve týž den v podvečer. Záštitu nad letošním ročníkem převzal spolu s náměstkem hejtmana Moravskoslezského kraje Ing. RSDr. Svato- mírem Recmanem také ředitel Beskydského rehabilitačního centra MUDr. Milan Bajgar. A protože jedním z organizátorů těchto slavností je také Valašský

soubor Sedmikvítek, který v BRC pravidelně vystupuje, nabídla nám jeho vedoucí Mgr. Jana Šamánková kratší variantu vystoupení čínského souboru pro naše klienty. A přijela skupinka milých lidí, kteří se hned snažili uplatnit všechna česká slovíčka, která se od svého čtvrtletního příletu stihli naučit – dobrý den, ahoj, děkuji, prosím...

A bylo se na co dívat... Celkem devět tanečnic se vystřídalo v pěti tancích, na každý z nich měly navíc jiný kostým. Na dobu, kterou potřebovaly k rychlému převlečení, připravila paní Vivian, manažerka souboru, informace o každém tanci, takže se vše diváci dozvěděli předem v češtině od průvodkyně. Tou byla paní Lenka Nováková z Trojanovic, která jako dobrovolnice a překladatelka doprovázela soubor po celou dobu trvání slavností. Angličtina je pro obyvatele Hong Kongu druhým jazykem, a tak byla domluva docela snadná. O to zajímavější bylo sledovat komunikaci v čínštině během krátké zkoušky na náměstí a pak při obědě v naší restauraci. K nadšení celé výpravy z řízku s bramborovou kaší (vyžádali si recept) ale tlumočení vůbec nebylo třeba :-)

Nahoře: Sólóvý tanec Sin Tjank.

Vlevo: Korejský lidový tanec s bubínky, který vychází z původních šaman- ských tanců.

* Název **La P en V**, který nám zní stejně jako hudba hodně nezvykle, má svůj původ ve francouzštině. Skládá se z iniciál křestních jmen uměleckého vedoucího souboru pana Po Chong Chang a manažerky paní Vivian Tam. Oba si v průběhu studií ve Francii tento jazyk natolik zamilovali, že když se rozhodli založit nový soubor, prostě použili francouzštinu a iniciály svých křestních jmen (P a V). Podle informací na webu souboru (<http://lapenv.org.hk>) je to nezisková taneční organizace, zaměřená na propagaci čínského tance špičkovými originálními vystoupeními, která propojují čínskou a západní kulturu. Jedinečnou a tvůrčí uměleckou hodnotu spojují tanečníci s tradiční čínskou kulturou a představují novodobým estetickým stylem. Soubor klade velký důraz na sdílení zkušeností na mezinárodní scéně. V letech 2013 až 2015 například vystupoval na festivalu International Festival Jazz Dance Open v Pardubicích, kde předvedl několik vystoupení, účastnil se workshopů a hlavní soutěže. Za vystoupení s názvem Naked Soul (Nahá duše) a Illusions in the Rain (Vidiny v dešti) získal dvakrát nejvyšší cenu poroty a jednou cenu diváků. Vystupoval také dva roky po sobě na festivalu Hong Kong Dance Expo.

Ladnost pohybů tanečnic přiložené fotografie sice částečně přibližují, úžasný byl ale především soulad jejich pohybů a tanečních figur s hudbou. Už při prvním tanci diváci snad ani nedýchali. A já jsem úplně zapoměla, jak nezvykle mi předtím zněla hudba samotná – k těm tancům prostě patřila. K mimořádnému zážitku přispěly i kostýmy – unikátní a na každý tanec zcela odlišné. Mně osobně se nejvíce líbil tanec TÁJ s deštníky. (Na fotografii vpravo.)

Dole: Folklórní tanec s názvem Jí, při kterém tanečnice používají speciální krabičky, do kterých si neprovdané dívky uschovávaly svá tajemství. Tyto krabičky se používají stejně jako kastaněty.

Táj (na snímku nahoře) je typický lidový tanec, který se tančí při svatbách a narozeninách v severovýchodní části Číny. Každá ze tří tanečnic, které ho předváděly, tančila jiné kroky a měla jinou barvu deštníku, přesto vytvářely jakoby zdánlivě náhodné společné figury a působily jako jediný celek.

Na spodním snímku je tibetský tanec, který znázorňuje sepětí člověka s horskou přírodou.

Byl to doslova dotek z jiného světa. Krásného, i díky jeho odlišnosti. Dlouhý potlesk po posledním tanci byl důkazem, že na stejnou vlnu naladily tanečnice i diváky, kterých se v průběhu vystoupení sešlo na

náměstí hodně přes stovku. V tom sobotním prosluněném odpoledni se pak rozcházel jen neradi.

Stejně jako vystoupení dětí gruzínského souboru Kolkha, který u nás při podobné příležitosti vystoupil v létě 2013, natáčeli i toto vystoupení kolegové pro televizi Ondřejka. Sestřih se tedy za pár týdnů objeví ve vysílání a aspoň zprostředkovaně si budou moci tento zážitek dopřát i diváci naší televize.

DOVĚTEK: Paní Vivian jsme slíbili, že jí tento časopis s článkem o jejich vystoupení pošleme. Slib samozřejmě splníme, i když nevím, nakolik jí text někdo přeloží. Ale jistě ji potěší její vlastní slova poděkování, která nám další den poslala mailem:

...It was nice meeting you in such a beautiful place in Celadna!

Thank you so much for your hospitality & nice arrangement for our company! I would like to send my best wishes to you & hope all is well! Please stay in touch & have a great day! All the best,

Vivian Tam, Company Manger, La P en V Innovative Dance Platform

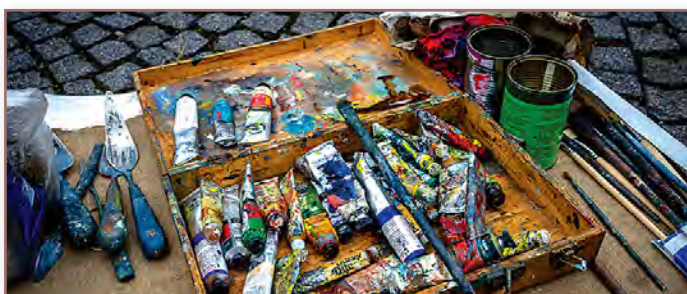
NÁVRATY PETRA ŠMAHY

Akademický malíř Petr Šmaha žije a pracuje v Praze, ale například před šedesáti lety jezdil na kole jako kluk okolo dnešního Beskydského rehabilitačního centra. Jak to? Vysvětlení není zas až tak složité. Na svoje mládí v těchto místech vzpomíná výtvarník takto:

„Moji rodiče po skončení druhé světové války jezdili se svými přáteli z Ostravy, kde jsme bydleli, na výlety do Beskyd. Často s cílem na Sokolskou chatu (oba byli členy Sokola) na Nové Dědině u Frýdlantu nad Ostravicí. Toto místo se mým rodičům tak zalíbilo, že otec zakoupil od místního hospodáře pana Mohyly pozemek u řeky Čeladenky. Ve druhé polovině 40. let na něm postavil provizorní chatu. Rodiče patřili mezi tři, čtyři chataře (Kukolovi, Slívovi, Luzarovi), kteří zde postavili své velmi skrovné chaty jako první... V mých patnácti a šestnácti letech to byly pro mne prázdniny nejkrásnější. Chodil jsem po kotářech a kreslil staříčky, stařenky a krajinu. Těch kreseb bylo docela hodně, většinu jsem rozdál. Putoval jsem mezi Ostrou, Novou Dědinou, Ostravicí, Pstružím, Čeladnou, Malým Smrkem, Horní Čeladnou a Podolánkami. Lidé tam ještě žili v určité kontinuitě s předválečným hospodařením a byl to pro mne, začínajícího „adepta malířství“, vhled do života v původní tradici, byť již narušované, s lidovou architekturou dřevěnic, kde jejich obyvatelé a domácí zvířata, koně, krávy, žili pospolu v jednotě a v úžasném souznění, plném barev a vůní.“*

K těmto místům vážou Petra Šmaha i další vzpomínky – za svým tatínkem Františkem jezdil často na návštěvy do tehdejší čeladenské nemocnice. S tatínkem na pokoji ležel Jiří Raška, ano, ten známý skokan na lyžích, který mu velice obětavě pomáhal...

A tak nebylo daleko k tomu, aby pan malíř sáhl při návštěvě našeho centra po malířské paletě. A vy se můžete podívat, jak se maluje obraz...

* Uvedený výňatek je z kapitoly BESKYDSKÉ ASOCIACE MÁNESOVSKÉ MILOSTNOSTI PETRA ŠMAHY připravované knihy kolektivu autorů *O lidech v Beskydech II*, která vyjde na podzim 2016. Bude čtvrtou v řadě „Beskydských knih“, které vydává Okrašlovací spolek Rozhledna se sídlem v Čeladné. Všechny tři předchozí díly jsou v prodeji v Galerii malířů Beskyd a v recepci Apartmánového domu Lara v areálu Beskydského rehabilitačního centra. Fota na stránce: Petr Kasal.

Rytíř cechu lékařského

Petr Andrlé

V roce 2017 si připomeneme, že uplynulo již 115 let od doby, kdy čeladenské lázně Skalka založil MUDr. Jan May. Chceme jejich historii připomenout postupným otiskováním medailonů zajímavých a známých lidí, kteří jsou s lázněmi spojeni.

V roce 1908 skončil své působení v lázních Skalka, ale i v Mariánských Horách, MUDr. Jan May. Bylo to především z rodinných důvodů (nečekaná smrt desetiletého syna Oldřicha) a kvůli velice neutěšeným poměrům politickým v místní mariánskohorské samosprávě, které ho i s rodinou přiměly k návratu do Prahy. Tam byl až do své smrti v roce 1931 vyhledávaným lékařem LIDUMILEM.

Při prodeji lázní sledoval MUDr. Jan May především to, aby jím založený subjekt sloužil i nadále k upevnování zdraví obyvatel v místě i v širém okolí, čímž měl na mysli především Ostravsko. Jeho záměr se v podstatě podařilo udržet; vznikem Beskydského rehabilitačního centra v roce 2000 značně rozšířit.

A tak 6. června 1909 je zapsán do listu vlastnického lázní Skalka jako nový majitel a provozovatel Steinkohlenbergbau-Genossenschaft des Mährisch-Ostrauer Revierbergamtsbezirkes in Teschen.

Není ani těžké rozluštit, že šlo o společenství těžařů.

O 22 let později, dne 10. června 1931, je zapsána do listu vlastnického Skupina I. báňského společenstva úředního okresu moravskoostravského revírního báňského úřadu v Moravské Ostravě.

BERTHOLD STORCH – NOVÝ VEDOUcí LÉKAŘ

Noví majitelé ovšem potřebovali dobrého lékaře i znalce prostředí hornického. Takového našli. Byl jím MUDr. Berthold Storch, rodák z Veselí nad Moravou, kde se 10. října 1867 narodil. Po maturitě v srpnu 1887 se zapsal v zimním semestru 1887/88 ke studiu medicíny na lékařské fakultě Vídeňské univerzity. A 16. července 1894 byl slavnostně promován doktorem medicíny. Jeho prvním působištěm byl Bremberg (dnes Sopron), kde firma Brembergbanyas těžila hnědé uhlí. MUDr. Storch zde měl velkou příležitost studovat plicní choroby, které ho již jako medika zajímaly. Berthold se oženil se Sofií a ještě v Soproni se jim narodil 26. prosince 1889 Adalbert a o rok pozdě-

ji dcera Meta. Později přišla Stella (1901) a nakonec Irma, narozená v roce 1908 také ještě v Soproni. Storchovi měli krásnou rodinu. V roce 1911 je při návštěvě hlavního města monarchie takto zvěčnil vídeňský fotograf (na snímku vlevo).

A tak se stalo, že MUDr. Berthold Storch nabídku přijal. Byl rád, že se může vrátit domů na Moravu. V Brembergu si mimo jiné vysloužil pověst odborníka na choroby horníků. Tak se po lidumilu Janu Mayovi naštěstí objevil odborník stejného ražení. Oba totiž dobře poznali na počátku své lékařské kariéry prostředí hornické. MUDr. Berthold Storch od roku 1909 plných 33 let léčil nejen klienty lázní, ale i místní občany okolních obcí. Za tu dobu si vysloužil pověst znamenitého lékaře a nesmírně citlivého člověka. Několik let po svém nástupu zakoupil Moralovu vilu č. p. 241 a nastěhoval se do ní i s celou rodinou (dnes má v této vile sídlo ředitelství BRC).

SETKÁNÍ S T. G. MASARYKEM

V listopadu 1911 se konal ve Štýrském Hradci II. protialkoholní sjezd. Jeden z referátů měla mladá doktorka historie Alice Masaryková (1879–1966). Byl o alkoholismu mládeže školou povinné. Po jejím vystoupení za ní přišel mladý kněz Bedřich Koňářík (1878–1944) z Kunčic pod Ondřejníkem. Upozornil ji na zde vystavenou expozici „Křížového spolku pro zřízení a udržování léčebny pro alkoholiky“, který v roce 1910 založil. S tím, že v uvedené obci v příštím měsíci otevírá protialkoholní léčebnu. Alice Masaryková reagovala velice rychle. To musí vědět a vidět otec. A domluvila návštěvu v době prázdnin příštího roku. A Masaryk příštího roku (1912, nikoli v roce 1913, jak se také uvádí) přijel s ženou a s oběma dcerami. Jeho první cesta vedla do Lázní Skalka. Doktor Storch se poté nabídl, že poslane Masaryka i s jeho doprovodem odveze do Parmovic, to je do té části obce Velké Kunčice, kde byla protialkoholní léčebna umístěna. Lázně Skalka měly tehdy pro dopravu a vyjíždky pacientů lehkou bryčku, výrobek to firmy bratří Jamborů v Miloticích nad Bečvou. Zapřahali tehdy do ní dva bělouše. Ovšem bryčka byla pouze čtyřmístná, takže dámy se musely směstnat vzadu a pan profesor musel na kozlík vedle doktora Storcha. Dobře to dopadlo. Po ukončení návštěvy odjely na nádraží kočárem pouze dámy. Profesor Masaryk šel s P. Bedřichem Koňáříkem pěšky.

Tuto návštěvu T. G. Masaryka s manželkou a s dcerami v Lázních Skalka v roce 1912 bude zanedlouho připomínat další dílo akademického sochaře Zdeňka Jalůvky z Frenštátu pod Radhoštěm. (Z jeho dílny pochází také kopie busty Jose-

Reprofoto Zdeněk Šrubar

fa Kaluse od Jana Knebla v parku vedle kapličky). Kopie busty T. G. Masaryka od sochaře Zítka bude spolu s informační tabulkou umístěna vedle vchodu v přízemí Léčebného domu dr. Maye.

Na horní fotografii je doktor Storch shodou okolností právě před touto budovou. Vzhled v dnešní podobě dostal Léčebný dům dr. Maye po celkové rekonstrukci, dokončené na jaře 2016 (dole).

Reprofoto Zdeněk Šrubař

OBĚTAVÝ A NEZIŠTNÝ LÉKAŘ

Na horním snímku stojí dr. Storch (*druhý zprava*) se skupinkou lázeňských pacientů. Patřil k lidem, na které se hned tak nezapomíná. Když přišla v roce 1927 maminka Holubová se synem Viktorem, že si doktoři nevědí rady s jeho tvrdou boulí za uchem, poradil dr. Storch přikládat často na bouli pytlík horkých otrub. Boule se změnila v absces, s nímž si již chirurg ve Frýdlantu nad Ostravicí poradil.

Jenže svět se začal nepěkně měnit. Naše země byla okupována a s tím přišly i rasové zákony. Doktora Storch v jeho pozici vedoucího lékaře vystřídal německý lékař Gerhart Kopriwa. Doktor Storch se ještě pokusil pomáhat lidem dál a otevřel si nedaleko kunčického nádraží soukromou ordinaci. Nejprve byl zatčen jeho syn Adalbert a prvním transportem dne 20. října 1939 odeslán do koncentračního tábora. Nejmladší Irmě se podařilo uprchnout na Slovensko, kde se později vdala a než v roce 1990 zemřela, projevila přání, aby její urna byla umístěna na hrobě č. 556 sestry Mety, která zemřela v roce 1918 (paradoxně zřejmě na tuberkulózu) a byla pochována na kunčickém hřbitově. Stella uprchla do Spojených států. Provdala se a žila až do své smrti v roce 1998 ve městě Urbane (stát Ohio v USA). Z té doby se traduje drobný poznatek, bohužel krutě pravdivý. Když doktor Storch jednal s pacienty, někdy si instinktivně svoji malou doktorskou brašničkou zakrýval žlutou Davidovu hvězdu, kterou musel dle surových rasových zákonů nosit. Jakoby tím gestem chtěl říci, že se stydí i za ty, kteří to vše vymysleli a nařídili.

KRUTÝ A SMUTNÝ OSUD

Usnesením okresního soudu ve Frenštátě pod Radhoštěm ze dne 18. 9. 1947 a následným potvrzením Moravskoslezského Zemského národního výboru ze dne 20. února 1948 byla Žofie Storchová, rozená Politzerová, posledně bytem v Čeladné, příslušná do Kunčic pod Ondřejníkem, židovského náboženství, narozena 5. 6. 1872 v Mikulově, prohlášena za mrtva a považuje se den 25. 3. 1943 za den, jež nepřezila. Stejným usnesením byl prohlášen ke stejnému dni za mrtva MUDr. Berthold Storch, lékař, ženatý, židovského náboženství, posledně bytem v Čeladné 7, narozený 10. 10. 1867 v Tovačově, příslušný do Kunčic pod Ondřejníkem.

Poslední bydliště měli manželé v Čeladné 7 (bývalé bytovky pro dělníky továrníka Žára). Zde byl sběrný tábor, v němž Židé čekali na odjezd, až se uvolní místo v některém z nacistických koncentračních táborů. Příslušní byli Žofie a Berthold do Kunčic pod Ondřejníkem, protože ještě než bylo hrubě zasáhnuto do běhu světa, patřila jim dnešní vila Běla, ležící na katastru Kunčic pod Ondřejníkem. Což z příslušného usnesení frenštátského okresního soudu není jasné. A z toho domu v Čeladné 7 doktor Storch někdy tajně odcházel a léčil své pacienty. A ti chodili také k němu. Naposledy zde byla paní Marta Blažková s dcerou, ještě v červenci 1942. Asi 9. listopadu 1942 byli Storchovi zařazeni do transportu směr Treblinka. V těch dnech stál vlak celou noc na nádraží v Ostravě. Z odkrytého vagonu vynesli muže, který se otrávil. Povídá se, že místní železničář v něm poznal dr. Storch. Jeho paní s ním totiž ve stejném vagonu vůbec nemusela být.

VZPOMÍNKY NAŠTĚSTÍ ZABÍT NELZE

Malému nemocnému Štěpánovi Tabaškovi (1919–2010) bylo v dětství velice ouvej a nebýt doktora Storcha, ví bůh, jak by to dopadlo. Dopadlo to tak, že Štěpánek se vyléčil a dr. Storch si zase nic nevzal, protože si „přece nemůže brát od chudého peníze“.

A tak jeho maminka Františka zdarma pečovala o hrob jeho dcery Mety až do své smrti v roce 1999. Díky dobrým lidem je dodnes na kunčickém hřbitově udržován hrob Storchovy dcery Mety s urnou její sestry Irmy. Připomíná nám tak všem život skvělého a odvážného muže, výborného lékaře, který bohužel

podlehl v nesmyslném boji se zruďným režimem.

MUDr. Berthold Storch nastoupil zcela jistě do transportu smrti smířen se životem i se svým bohem. Věřil, že jeho děti přežijí, doufal, že možná přežije i on s manželkou, ale byl příliš velký realista, než by se k tomu upjal. Když ho při nastupování do vagonů od manželky odtrhli, zůstal sám i ve svém uvažování. Měl nesporné morální právo nedovolit zlu, aby ono ukončilo něco tak čistého, jakým byl jeho život. A také je o dr. Storchovi psáno v kronice obce Trojanovice na straně 209: „Ušel potupné a hrozné smrti sebevraždou během transportu“.

Televize Ondřejka je stále sledovanější, konkurenci „velkých“ televizí překonává množstvím pozitivních zpráv

Vlastní televizní okruh BRC s názvem Televize Ondřejka je v provozu od jara 2013 ve všech léčebných domech v hlavním areálu BRC. Ve stejné době jsme také začali vysílat videa zveřejňovat na našem oficiálním YouTube kanále. Hlavním cílem Televize Ondřejka je přinášet ubytovaným klientům pozitivní zprávy a informace, které by jinde obtížně hledali.

Program TV Ondřejka dosud tvořily dva různé, téměř čtyřhodinové programové bloky, které se opakovaly 24 hodin denně a průběžně byly aktualizovány. Unikátní skutečností je to, že většinu pořadů vytvářejí s pomocí běžné audio a video techniky sami zaměstnanci BRC, jen několik pořadů bylo zpracováno na zakázku profesionálními studii. Tomu někdy naši klienti ani nechtějí věřit, protože na první pohled si rozdíl málokdo všimne. Taková „výroba“ na místě umožňuje dostat informace o zajímavých akcích k divákům tak rychle, že je v případě zájmu stihnou navštívit v průběhu svého třítydenního pobytu. Aktuálnost vysílání skutečně oceňují mnozí, další klienti jsou zase rádi, že mohou vidět v pohodlí svého pokoje video dokumenty, které podrobněji představují naši práci, obec, kraj nebo místa, kam se sami dostat nemohou.

Podzimní programové změny

Protože do programu zařazujeme stále další videa informačního charakteru, která nemají časově omezenou platnost, zpracovali jsme během léta změnu stávající struktury. Od konce září budou vysílání tvořit čtyři samostatné programové bloky, které se budou střídát po jednom dni. Nová délka každého bloku bude kolem dvou hodin a každý bude jinak tematicky zaměřen. Větší prostor dostanou videa, která budou představovat jednotlivé procedury a činnosti, diváci se mohou těšit na dokument „Jeden den s anděly“, který představí náročnou práci zdravotních sester. Beze změny zůstane sobotní vysílání osvědčených komedií z filmového archivu. Nová, kratší délka jednotlivých bloků by měla přispět ke snazší orientaci diváků ve vysílaných pořadech a k tomu, že jim při častějším opakování stejných pořadů během jednoho dne žádný neunikne.

Ke sledování TV Ondřejka zve Čeladenský tanec

Jste-li tedy právě v těchto dnech ubytovaní v některém z léčebných domů v hlavním areálu BRC, nenechte si vysílání TV Ondřejka ujít. Zpravidla má na ovladači číslo 1 a poznáte ji mimo jiné podle radostné melodie znělky v podobě Čeladenského tance od Leoše Janáčka. Ostatní čtenáři necht' navštíví www.youtube.com/rehabilitacnicentrum, kam průběžně vkládáme všechna videa, která jsme vysílali, či jsou aktuálně zařazena do programu vysílání. (aa)

PROGRAM VYSÍLÁNÍ TV ONDŘEJKA

Jednotlivé pořady v každém programovém bloku se opakují ve stejném pořadí 24 hodin.

1. programový blok (modrý) VÍTE, KDO JSME?

Krátké dokumenty o BRC a práci zdravotníků
Ukázky léčby a procedur
Pozvánky

Důvěrné hovory: rozhovory se známými osobnostmi, našimi klienty

2. programový blok (červený) VÍTE, CO JEŠTĚ DĚLÁME?

Zajímavosti z našeho centra
Nabídky pro volný čas
Pozvánky a reportáže

3. programový blok (zelený) VÍTE, KDE SE NACHÁZÍTE?

Z historie i současnosti regionu
Zajímavosti o Čeladné a okolních obcích
Osobnosti
Pozvánky

4. programový blok (fialový) TAKÉ RADOSTÍ SE LÉČÍTE

Pozvánky; dva filmy

Pavel Novotný věří v život

Ing. Pavel Novotný (na snímku sedící uprostřed) je v pracovním životě tajemníkem Městského úřadu Kravaře. Od roku 2009 je ale také pacientem, který po diagnostikování zhoubného nádoru varlete prodělal 16 operací v různých nemocnicích. A také absolvoval několik léčebných pobytů v našem rehabilitačním centru, včetně toho letošního - v červenci v LD Golf. Jako pacient získal v průběhu několi-

ka let své náročné léčby a životní cesty mnoho zkušeností, především dokáže posoudit a ocenit kvalitu poskytovaných zdravotnických služeb a chování personálu. Přístupem zaměstnanců a kvalitou léčby v LD Golf byl doslova nadšený, jeho děkovní dopis, adresovaný řediteli BRC, jsme uvedli v předchozím čísle Fontány.

Nezůstalo nakonec ale „jen“ u dopisu. Od letošního roku je Pavel Novotný také předsedou správní rady nadačního fondu, který s několika spolupracovníky a patrony založil. Základním mottem tohoto fondu je věta: „Věřím v život“. Na webových stránkách nadace k tomu její zakladatel říká: „Motto našeho nadačního fondu je velmi výstižné. Víra v život je totiž jednou z podstatných součástí terapie úspěšné léčby onkologických pacientů, bez této víry bývá léčba mnohdy náročná, ne-li nemožná. Proto je velmi důležité pro onkologické pacienty, aby měli ve svém okolí někoho, s kým by se mohli o svém onemocnění bavit, ptát se na různé problémy spojené s léčbou, případně s návratem do běžného nebo pracovního života.“

Jedním z cílů nadace je „...zlepšení vybavení nebo zajištění nových zdravotnických zařízení u poskytovatelů onkologického vyšetření, léčby a další zdravotní péče v České republice, především pak v nemocnicích a dalších zdravotnických zařízeních, nacházejících se na území Moravskoslezského kraje“.

A to již jsme u fotografie nahoře a u daru, kterým se Pavel Novotný rozhodl doplnit vybavení LD Golf z prostředků svého fondu. Slavnostního předání polohovacího křesla s digitálním měřicím přístrojem – neurostimulátorem a presovače se kromě Pavla Novotného a staniční sestry LD Golf

„Věřím v život!“

Nadační fond Pavla Novotného pořádá výstup na Lysou horu za účelem podpory uroonkologické prevence.

Sobota 1. 10. 2016

Sraz všech účastníků: v době od 09:00 h. do 09:30 h. - Chata Pod Lysou - Ski Malenovice, Malenovice č.p. 258, GPS: 49,57059304, 18,4049564E. Pro všechny účastníky akce je připravena možnost jízdy zvozovým autobusem na trase Chlebičovo-Opava-Opava-Frydek-Místek-Frydlant nad Ostravicí-Malenovice(odjezd autobusu z Chlebičova je v 07:30 h., předpokládány příjezd do Malenovic je v 09:00 h.).

Program akce:		
09:30 - 10:00 h.	snídaně zdarma pro všechny účastníky (koláče, kafe)	13:30 h.
10:00 h.	výstup na Lysou horu (pro imobilní - postižené účastníky je zajištěna zdarma doprava mikrobusem na Lysou horu)	15:30 h.
12:00 - 13:00 h.	počívka na Bezručově chatě	16:30 h.
13:00 h.	prekvapení na Lysé hoře	18:00 h.

Startovní:
390,- Kč na osobu (v ceně je autobusová doprava tam a zpět, snídaně, počívka v Bezručově chatě, oběd v Chatě pod Lysou, igelíková taška, tričko s motivem této preventivní akce, prezentční materiály, pro imobilní účastníky doprava tam a zpět na Lysou horu, prezentční materiály a další překvapení)

Část z výtečku této akce bude věnována veřejně sdírc Nadačního fondu Pavla Novotného za účelem podpory vyjmenovaných projektů tohoto fondu.

Termín přihlášek:
Do patky 23. září 2016 u Ing. Pavla Novotného, tel: 604 455 673, email: Novpavel@seznam.cz nebo info@nfpavlanovotneho.cz

Děkujeme našim partnerům:

info@nfpavlanovotneho.cz, www.nfpavlanovotneho.cz

Anny Mičkové (*druhá zleva*) zúčastnili někteří zaměstnanci a starosta obce Služovice Petr Weczerek (*čtvrtý zleva*).

„Šek na 10 000 Kč držel pan starosta proto, že jej fondu předali zástupci zapsaného spolku *Fotbalová reprezentace starostů a místostarostů obcí a měst České republiky* na 15. ročníku charitativní akce *Pomozte postiženým dětem*, jejíž výtěžek je věnovaný dětskému stacionáři Mraveneček při Charitě Opava. Součástí této akce jsou i doprovodné aktivity – a jednou z nich bylo předání šeku Vašemu rehabilitačnímu centru. Uvedený šek předali zástupci reprezentace starostů a místostarostů na základě výtěžku, vybraného mezi sebou. Pan starosta obce Služovice Petr Weczerek je

aktivní hráč uvedené reprezentace“, vysvětluje dárce.

Jedním z dalších cílů Nadačního fondu Pavla Novotného je pořádání preventivních akcí, zaměřených na osvětu onkologických onemocnění urologického charakteru. První akcí tohoto druhu bude výstup na Lysou horu, který se uskuteční 1. října 2016. Beskydské rehabilitační centrum tuto akci sponzorsky podpoří, její účastníci dostanou mimo jiné také informační letáky o možnostech léčby v našem zdravotnickém zařízení.

Pavel Novotný dokazuje, že v život věří, a dělá vše pro to, aby v něj mohli věřit i ostatní. Přidáte se třeba k výstupu na Lysou? Program akce je uveden na letáku vlevo. (aa)

GRATULUJEME KE STŘÍBRNÉ OLYMPIJSKÉ MEDAILI!

Jaroslav Kulhavý se na olympiádu připravoval i v našem Polariu

„Otevřené Polarium“ je jedním ze způsobů, kterým Beskydské rehabilitační centrum dlouhodobě podporuje vrcholové sportovce různých odvětví. V provozních hodinách Polaria mohou přijít kdykoliv a vstup mají zdarma. Krátkodobý pobyt v minus 120 stupních Celsia zvyšuje imunitu organismu, urychluje regeneraci a také léčbu případných zranění. To například vědí již dlouho horolezci - v Polariu se připravovali účastníci expedic Leopolda Sulovského a Libora Uhra. Kondici si u nás průběžně zvyšují také extrémní běžci Jan a Jakub Zemaníkoví z Ostravice, nebo sjezdová lyžařka Kateřina Manestarová, spolumajitelka vyhlášené sportovní prodejny RUMA Sport.

Cyklista na horském kole Jaroslav Kulhavý si naše Polarium vyzkoušel poprvé vloni na podzim. Od té doby nasbíral přes 20 vstupů, takže v titulku rozhodně nepřeháníme.

Jeho olympijský úspěch připomínáme rádi a blahopřejeme.

„...Děsivý začátek, slastný konec! Jaroslav Kulhavý včera na olympijských hrách v Brazílii vyšperkoval sezónu, která po nevinném pádu při soustředění na Kypru začala dvojitou zlomeninou vřetení kosti levé ruky a operací. Jednatřicetiletý šampion nedbal doporučení a už po pár dnech seděl na trenažéru. I přes bolest. A odměnou je druhá olympijská medaile z Ria...

Mimo závody si vytvořil dokonalé zázemí. V Ústí nad Orlicí vybudoval sídlo, kde má k dispozici obří místnost s tréninkovými trenažéry. Pořídil si i saunu. S přítelkyní Denisou střídavě pobývá v Čeladné, kde má zase dokonalé podmínky k tréninku v kopcích...

Však také v Beskydech trávil mnoho času po březnové zlomenině ruky a najížděl kilometry. Do olympiády 25 tisíc. Sebevědomí si spravil 2. místem na MS. Pustil se do dalšího tréninku. Aby nebylo mrzutostí málo, už přímo v Riu jej v pátek necelých osmačtyřicet hodin před závodem srazila dveřmi auta taxikářka. Vyvázl s odřeným kolenem, zlomená ruka neutrpěla.

Na drsné trati dlouhé 40 kilometrů s převýšením 1155 metrů nezvládl start, ale už po prvním kole byl v čele startovního pole, jemuž záhy se Schurterem odjel. Kolo a půl před koncem ztratil naději na zlato, na atak Švýcarsa neměl odpověď. „Když mi v dubnu sundávali sádku, v medaili jsem nevěřil. Je neuvěřitelné být znovu na stupních,“ zalykal se přesto štěstím.“ (Zdroj a fotografie: www.sport.cz, 22. srpna 2016) (aa)

I letos organizuje Beskydské rehabilitační centrum pro svoje klienty výlety na vrchol Lysé hory. Průvodcem a zároveň řidičem služebního minibusu pro osm osob je od letoška pan Václav Ďatka. Přišel s jednou novinkou - vozí s sebou fotoaparát a účastníky výletu vždy někde na zajímavém místě vyfotografuje. Kdo si o snímky požádá, obdrží je v dalších dnech na svůj e-mail - na památku. O tuto novou službu je velký zájem, a tak není divu, že jedním ze snímků je i tento vlevo z 19. srpna. V pozadí je kostel sv. Ignáce v Malenovicích na Borové, kde je cestou dolů zastávka na občerstvení.

VŠE NEJLEPŠÍ - BLAHOPŘEJEME

Tito zaměstnanci slaví svá životní výročí:

v září:

Petra Andrýsková – lázně
 Michal Běčák – restaurace
 Martina Blažková – příjmová kancelář
 Václav Ďatka – údržba
 Mária Dobošová – restaurace
 Bc. Eva Geryková – lázně
 Kateřina Jasníková – R9
 Sylva Káňová – kuchyně
 Martin Krkoška – kuchyně
 Bc. Kateřina Macháčková – lázně
 Mgr. Monika Oprštěná – R3
 Zdeňka Pavlicová – obchod
 Naděžda Škutová – kuchyně
 Pavla Štulcová – obchod
 Silvie Švrčková – lázně
 Michaela Tomšíková – R9
 Miroslava Tyčová – kuchyně
 Alice Vlčková – R9

Eliška Wrobelová – R8

v říjnu:

Taťána Borisová – lázně
 Tamara Jašková – R7
 Jitka Kalášková – lázně
 Dagmar Krhutová – R3
 Jarmila Krhutová – R7
 Bc. Dagmar Kubinová – správa
 Nikol Kulihová – R5
 Svatava Kulihová – R7
 Martin Lekač – kuchyně
 Bc. Renáta Macková – lázně
 Miroslav Mažar – údržba
 Alena Pavlásková – R7
 Šárka Preinerová – R9
 Eva Telváková – R3
 Jana Ulčáková – lázně
 Věra Zavadová – lázně

Čeladenská FONTÁNA.

Nepravidelný zpravodaj Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Redakce: Mgr. Andrea Adamová.
 Redakční rada: Dobroslava Havránková, Ing. Jana Ožanová, Věra Machálková. Adresa redakce: BRC, 739 12 Čeladná 42.
 Grafická úprava: A. Adamová. Tisk ME® a René Daubner - APRO Bruntál.
 Distribuce dle rozdělovníku, v PDF ke stažení na adrese www.brc.cz. Zájemcům zašleme každé vydání na e-mail.
 Toto dvojčíslo vyšlo v září 2016 v nákladu 800 výtisků.